

Liever Jij
Dan Ik

Liever Jij Dan Ik

Een roman van

Rosanna Blond

Uitgegeven door Dutch Skylight via Brave New Books
www.dutchskylight.com

Auteur: Rosanna Blond
Coverontwerp: Sam Verdegaal
© 2025 Dutch Skylight
Eerste druk

Dit is een fictief werk. Namen, personages en gebeurtenissen zijn verzonnen, maar kunnen geïnspireerd zijn door waargebeurde situaties. Dit verhaal is niet bedoeld om iemand te kwetsen of al te serieus genomen te worden.

ISBN: 978-94-651-2955-6

“Mensen leer je nooit kennen,
jezelf niet eens,
laat staan anderen.”

Remco Campert
Nederlands letterkundige en schrijver
(1929-2022)

Proloog

08/01/2019 – Delft, Nederland

Ik heb toch niet zo veel gedronken, hoe kan dit nou?

Het meisje wankelt op haar benen. De werkelijkheid heeft die gewoonlijke glans als ze een paar glaasjes op heeft. Ze trekt haar bevroren handen uit haar jaszakken en begint te tellen. Vier baco's (mixdrankjes van rum en cola, vier vingers), twee biertjes (twee vingers) en één kaassoufflé (wat telt als min één bier) voor het vertrek naar het café. Daarvan is ze absoluut zeker. Maar daarna weet ze het niet meer.

Vijf biertjes in het café? Of waren het er meer? Voor een lichtgewicht zoals zij zijn zeven biertjes op een avond voldoende; veel gekker moet het niet worden. Ze kijkt neutraal naar haar paarse vingers en wuift de aantallen ontkennend weg. *Nee, het combineren van sterke drank en bier was niet het allerbeste idee.*

Een paar uur geleden was Julie haar tanden aan het poetsen, in een fleecy pyjama en wollen sokken. Haar mond schuimde van de tandpasta toen Elise haar opbelde met de vraag om iets te doen vanavond.

‘Eén drankje,’ zei Julie met haar mond vol. ‘Bij mij thuis.’ De herinnering aan haar fietstocht eerder, waarbij de voorspelde ‘milde’ hagel meer weg had van miljoenen kiezelsteentjes die met lichtsnelheid tegen de grond kletterden, ontmoedigde haar om zich nogmaals buiten te wagen vandaag. ‘En zolang ik me niet hoeft aan te kleden,’ voegde ze er snel aan toe, om een beetje dwars te zijn, voor ze in de wasbak spuugde en ophing.

Nog geen uur later had Julie met haar mannelijke huisgenoten en Elise al flink wat drankjes weggetikt. Ze probeerde nog hectisch een paar glazen en flesjes bijeen te

rapen in de woonkamer, toen Elise haar resoluut bij haar nekvel greep en de stad in trok.

Een windvlaag strijkt langs Julies benen, die naakt voelen. De extreem lage temperaturen zijn niet ideaal voor het korte rokje en de nylonkousen die ze tegen beter weten in heeft aangetrokken. Haar handen zijn tot vuisten gebald. Ze trekt aan de mouwen van haar winterjas en kruist haar armen. Het blijft koud.

Ze heft haar kin in de hoop sterren te zien. De hemel is pikzwart, op misschien een satelliet na. De kerstverlichting, een paar weken eerder opgehangen boven de grachten en in de bomen, lijkt feller dan gewoonlijk tegen de zwarte nacht.

Elise hoest lichtjes en vlecht haar arm dwingend in die van Julie. De meisjes friemelen de handen in elkaar, waardoor hun vingers geleidelijk ontdooien. Synchroon lopen ze naast elkaar en praten steeds opgetogener, naarmate ze dichterbij hun bestemming komen. Hun fietsen hebben ze bij het café laten staan. Die hebben ze niet nodig, want Delft is klein.

Het duo slaat een steeg in bij de Oude Delft en loopt langs Museum Prinsenhof, waar op het plein twee schimmen iets tegen elkaar fluisteren. Wanneer een oudere man herhaaldelijk 'Hé!' roept, versnellen de meisjes hun pas.

Ze zijn bijna bij de studentendiscotheek van Delft, open elke dinsdag- en donderdagavond. Dat is dé trekpleister voor studentes en studenten die op zoek zijn naar een scharrel of een uitlaatklep na een lange studiedag. Vooral eerste- en tweedejaars studenten gaan vaak naar de discotheek. Ouderejaars wagen zich er ook regelmatig. Op die leeftijden wil je nu eenmaal wat. Bovendien zijn de studies aan de technische universiteit zwaar.

De discotheek maakt deel uit van het studentencorps ('het koor'), een studentensociëteit. Leden van het corps

verwijzen zelf naar hun studentenvereniging met een andere naam. De studentenvereniging heeft over het algemeen een even slechte reputatie als hun discotheek: je hoort er niet nuchter heen te gaan, wordt er gezegd.

Een bezoek aan de discotheek stond niet op Elises planning vanavond. Elise haat het type jongens dat er rondloopt. Het type dat iedereen omverloopt en alleen denkt aan zichzelf. Het idee was een impulsieve ingeving van Julie, die de avond begon zonder zin om uit te gaan, maar er nu voor gaat.

De kwellen van Julies aan gruzelementen gescheurde relatie van anderhalve maand geleden is nog steeds niet te harden. Haar dagelijkse gedachtegang bestaat uit een eindeloze monoloog waarin ze steeds dezelfde vragen herhaalt, zonder antwoorden te vinden. *Hoe kon het zo snel misgaan? Waarom was ik niet interessant genoeg? Hij heeft nooit van mij gehouden dan, of wel?*

Die laatste gedachte is overigens meer een statement dan een vraag.

De overgebleven eenzaamheid heeft ze nog niet van zich afgeschud. Misschien kan ze daar vanavond verandering in brengen in de discotheek. Hoe wanhopig haar denkbeeldige oplossing ook mag zijn: een tent bewoond door brallerige studenten, dat is precies waar ze wil zijn op dit moment.

Ondanks haar uiterste pogingen om niet te struikelen over haar eigen voeten, glijdt ze bij binnenkomst uit over een metalen, sliknatte drempel. Ze landt bijna met haar achterste op de zompige houten vloer als Elise haar met een ruk overeind trekt. De uitsmijter doet een pas naar voren om te helpen, maar Elise wijst zijn gebaar vriendelijk af. De meisjes laten hun studentenkaart en identiteitskaart zien. Julie geeft een 'kijk me sober zijn'-knikje naar de dikke man. Elise maakt opnieuw een verontschuldiging gebaar. Niet dat

de uitsmijter dat ziet, want zijn focus ligt alweer bij de voordeur.

Binnen is binnen. Een dronken studente meer of minder maakt het verschil niet.

‘Schat, kijk toch uit. Straks worden we weggestuurd,’ zegt Elise, terwijl ze haar vriendin verder het hondenhek intrekt.

Elise heeft een kinderlijk gezicht, omlijst door koperen lokken, die ze laat verven. Haar ogen zijn amberkleurig met zwarte spikkels en hebben een bepaalde intensiteit, of eerder spontaniteit. Haar verschijning doet bijna denken aan een exotische kat. Julie kijkt lang naar haar vriendin en lult dronken: ‘Elise van den Berg... Je bent echt bijzonder, weet je dat?’

Julie doelt niet enkel op het uiterlijk van haar vriendin. De aanwezigheid van Elise geeft haar altijd een goed gevoel. En Elises lach — een uiterst aanstekelijke lach — maakt haar vrolijk. Die lach zorgt er telkens weer voor dat Elise meteen sympathiek overkomt bij mensen die ze nog niet kent.

Bij de entree geven Julie en Elise hun jassen af. De meisjes achter de garderobebalie dragen exact hetzelfde shirt, een enorme clip in hun haar en gouden ringen in hun oren. Elise, bij wie stereotypes niet in de smaak vallen, trekt haar wenkbrauwen op naar Julie.

Hoe dieper in het pand, hoe luider de bas. De muziek slaat de meisjes om de oren. Julie drukt haar linkeroor twee seconden dicht. Een paar seconden waant ze zich doof. Dan laat ze los en lijkt de muziek meer afgestemd op haar gehoor. Een nostalgisch hitje wordt gedraaid. Iedereen danst. *Low low low...* De menigte zakt tot de grond en op de drop springen de studenten weer overeind.

Julie scant de door roze en paarse schijnwerpers verlichte ruimte af. In de hoge, ruime zaal bevindt zich links de dj en rechts een meute ongeduldige jongens aan de bar. Naast de

bar staat een muntjesautomaat. Julie meent een paar gezichten te herkennen, maar gelukkig zijn het niet haar recente ex of dat ene meisje van de faculteit die haar niet kan uitstaan en daar geen enkele reden toe heeft — voor zover ze weet. In de hoek schuin tegenover haar zwalkt een jongen met een glimmende, lichtbruine mat. In een geruit overhemd, vol biervlekken en zweet, tekent zijn relatief tengere postuur af. Met een brede grijns op zijn gezicht loopt hij naar zijn vriendengroep, alsof hij net een meisje op de wc achterin heeft gevingerd.

Wat een arrogantie, denkt Julie. Haar type is hij wel, jammer genoeg.

Op de dansvloer slaat de lange jongen met veel bravoure een beker achterover. Daarna veegt hij zijn mond af met de palm van zijn hand, een soepel gebaar. Triomfantelijk lacht hij naar zijn vrienden. Ze juichen hem toe. Het schouwspel trekt nog even Julies aandacht, vooral door het gejoel en gelach.

Dan drukt een lange jongen in een doorweekt wit shirt tegen haar lichaam. Hij ruikt naar zweet en pils. De jongen haalt een hand door zijn lange, blonde krullen. Zijn weg banend door de mensenmassa, houdt hij zijn plastic bierbekertje hoog in de lucht. Er loopt een straaltje pils over Julies voorhoofd. *Beter dan hagel*.

De jongen die Julies aandacht trok, is in de tussentijd uit haar zicht verdwenen.

Even later trekt Elise aan de arm van Julie. Ze wil naar boven. Op de trap worstelen de meisjes zich door de menigte omhoog.

Op de bovenverdieping leunt Julie over de balustrade, terwijl Elise aan de praat raakt met een paar meiden van haar studie. Ze spot de uitslover van zonet weer.

Hij staat aan de bar en bestelt iets. Hij kent de barman zo te zien goed. *Misschien zitten ze in dezelfde club*, vraagt Julie zich af. Elk lid van de studentensociëteit is ingedeeld in een club van achttien mannen (meestal achttien, soms meer of minder, afhankelijk van hoe de clubvorming verloopt), wat hen automatisch vrienden maakt. De jongen steunt met zijn ellebogen op de plakkerige toog en wacht op zijn bestelling. De barman zet iets voor hem neer. Alles wordt hier geserveerd in dezelfde schrale plastic bekertjes, sterke drank evengoed als bier. Men kan dus alleen maar raden wat er in de beker zit. De jongen in kwestie bestelt altijd een baco.

De jongen tuurt achteloos over zijn schouder en ziet een blond meisje naast hem. Het meisje draait haar hoofd weg. De jongen kijkt ook weg, alsof hij haar niet heeft gezien. Hij haalt een hand door zijn haar. Daarna gebaart hij de barman om een tweede drankje en wijst naar haar. De barman zet een plastic beker voor het meisje neer. Dan stapt de jongen op het meisje af.

‘Kom jij hier vaker?’ Iemand gaat naast Julie staan.

Julie kijkt in een trance naar de twee mensen op de benedenverdieping. De openingszin van de jongen naast haar is een regelrecht cliché en imponeert haar niet. Toch kijkt ze snel even naar de onbekende die haar aanspreekt.

‘Ik woon hier,’ antwoordt ze.

De jongen kijkt verward.

‘In Delft,’ legt ze uit.

Julie kan haar ogen niet van het schouwspel aan de bar afhouden. Het intrigeert haar. Haar fantasie slaat op hol.

Blond is vast zijn favoriet. Hij is waarschijnlijk erg slinks als het aankomt op vrouwen versieren. Hij zal haar inpalmen met zijn vlotte babbeltjes en charme, totdat het meisje besluit mee naar huis te gaan. Misschien vertelt hij haar wel hoe hij op dit soort feestjes nooit iemand als zij tegenkomt. Iemand die speciaal is, met inhoud. Misschien maakt hij haar wijs

dat hij nooit eerder iemand zoals zij heeft gezien, zo knap. Of lacht hij bij elk grapje dat ze maakt, maar niet gehoord heeft, en laat haar het meeste praatwerk doen door de conversatie subtiel te sturen. Waar woon je? Wat studeer je? Vertel me alles over je huisdier.

‘Jij bent niet van hier, hoor ik,’ merkt de jongen.

‘Klopt,’ antwoordt Julie. Die opmerking krijgt ze vaker.

‘Is dat Belgisch?’

‘Ja.’

‘Kom je uit Antwerpen?’

Nederlanders kennen vooral Antwerpen, dat is lekker dichtbij. Brussel kennen ze natuurlijk ook. Sommigen hebben wel eens Gent, Brugge of Leuven bezocht, maar het dorp waar Julie vandaan komt, kent niemand.

‘Nee, nog zuidelijker... Je kent het niet,’ wimpelt Julie de jongen af. Ze kijkt weer naar de benedenverdieping. De jongen en het meisje van daarnet zijn weg.

Naar huis?

Nadat de zoveelste jongen een poging bij Elise heeft gewaagd, wil ze vertrekken. Julie heeft het ook gehad. De meisjes zijn sowieso niet van de onenightstands en zodra ze moe zijn, gaan ze altijd samen naar huis. Ze ruilen twee muntjes in voor hun jassen en even later staan ze buiten.

Julies rug voelt nog klam van het zweten. De frisse buitenlucht is een verademing tegenover de geurcombinatie van zweet, drank en rook. Ze wrijft over haar warme nek. Dan ziet ze vlak achter haar twee mensen schaterlachend de discotheek verlaten.

De uitslover. Hij heeft iemand onder zijn arm.

Dit is de eerste keer dat Julie deze jongen, Mees de Jong, écht ziet. Alleen kent ze zijn naam nog niet. En hij de hare ook niet. Vanavond zijn ze slechts schimmen in elkaars leven. Vluchtige gezichten die zullen oplossen in het

kortetermijngeheugen, maar nooit echt verloren gaan. Mees laat het meisje onder zijn arm los. Het meisje springt uitzinnig enthousiast achterop zijn fiets. Het stelletje verdwijnt in een zigzagpatroon om de hoek.

Hoofdstuk 1

09/01/2019 – Delft, Nederland

Buiten klinkt het gepiep van een manoeuvrerende vuilniswagen. Julie wordt wakker en is gedesoriënteerd. Ze denkt even dat ze te laat is voor school. Dat is onmogelijk, want ze is al minstens een jaar geen scholier meer. Als ze zich dat herinnert, opent ze haar ogen.

Het plafond is wit. Er zit een krak bij de lamp. Ze gooit een blik naar de rode cijfers van de digitale klok op haar nachtkast. Het is pas kwart over zeven, veel te vroeg om op te staan.

Een uur later gaat haar wekker alsnog af. Ze klopt een paar keer hard op het toestel om de schrille toon uit te schakelen. Sloom, als een slak die uit zijn huisje kruipt, komt ze onder haar warme lakens vandaan en begeeft zich slaapdronken naar de keuken. De vloer voelt koel en plakkerig onder haar blote voeten.

Ze stopt abrupt op het kruispunt van de keuken, de woonkamer en de wc. De keuken staat vol met lege drankflessen en andere rotzooi: lege koekjesdozen, folies, rookworstomhulsels, losse chips en borrelnootjes. Ook halflege zakjes coke, vieze onderbroeken en kruimels wiet liggen over het aanrecht verspreid. Een barkruk verspert toegang tot de keuken. De woonkamer ligt er niet beter bij. De grote zitbank staat op zijn kop en er zit een groot, gapend gat in de bodem. Dat is waarschijnlijk het werk van muizen. Onlangs hebben Julies huisgenoten er eentje gevangen en een begrafenisceremonie gegeven.

De ravage is van gisteren, maar Julie herinnert zich niet dat haar huisgenoten er deze puinzooi van gemaakt hadden. Dit moet gebeurd zijn nadat zij en Elise waren vertrokken.

Toch laat Julie kritiek op de staat van het huis varen. *In andere studentenhuizen is het ook zo*, denkt ze op die tong bijtende momenten.

Julies huisgenoten zijn Stefan, Alexander en Willem. Stefan en Alexander zijn broers uit Antwerpen, allebei eerstejaars. Willem, de enige Nederlander in het huis, is tweedejaars lucht- en ruimtevaart student. Hij houdt zich meestal wat afzijdig in het huis.

Stefan en Alexander zijn net als Julie naar Nederland verhuisd om civiele techniek te volgen aan de technische universiteit. De eerste weken op de universiteit kon Julie rekenen op Stefan en Alexander. Ze vond het fijn om de broers in de buurt te hebben, zo was ze nooit alleen. Ook brachten de broers sfeer in huis. Ze hielden namelijk van een feestje, waar of wanneer maakt hen niet uit.

Nu zijn de huisgenoten een jaar verder. De broers feesten binnenshuis zonder ophouden, óók tijdens tentamenperiodes en ook als de onderbuurvrouw voor de zoveelste keer klaagt. Ze praten daarbij niet gewoon met elkaar, maar schreeuwen steeds door het huis heen. De enige manier waarop Julie op hun niveau kan komen is door ‘spiesjes’ te trekken of andere onzin. Als je een spies trekt, sla je met behulp van een rietje een flesje bier volledig achterover, maar dat lukt bij Julie nooit in één keer.

In veel studentenhuizen wordt er samen gekookt en gegeten. Sinds de start van het academische jaar in september is er in dit huis hoogstens drie keer samen gekookt. Nu is het januari en kant-en-klare maaltijden zijn onmisbaar. De luie instelling van de huisgenoten vertaalt zich ook in de hygiënische omstandigheden. Het schoonmaakrooster wordt de helft van de tijd genegeerd en tot Julies grote ergernis ligt ook vandaag de wc-bril vol pis.

Ze gaat boven de bril hangen. Haar benen wegen zwaar en beginnen na een tijdje te trillen. Met een hand houdt ze de deur dicht.

Ooit zat ze in dit hok vier uur lang vast omdat ze het slot niet open kreeg. De jongens hadden de hele namiddag college en kwamen pas na zessen thuis, nadat ze boodschappen hadden gedaan. Ze hebben geprobeerd haar zo snel mogelijk te bevrijden, wat niet makkelijk bleek. Na veel trekken en duwen heeft Alexander, met een geleende zaag van een studievriend, het slot doorgezaagd. Het slot is sindsdien nog niet gerepareerd. Het voorval dateert inmiddels van een jaar geleden.

Julie opent de gehavende deur en stapt over een gevallen barkruk. Op haar tenen loopt ze door de keuken. Ze opent de ijskast. Het karton drinkyoghurt, waarvan Stefan liters per dag naar binnen werkt alsof hij nooit iets anders heeft leren eten, is drie dagen over datum. Ze snuift aan de opening en er blijft perzikyoghurt aan haar neus kleven. Ze veegt haar neus af aan haar pyjamashirt en neemt drie grote slokken, rechtstreeks uit het pak. Daarna begeeft ze zich naar het terras voor frisse lucht.

Er hangt een grijs wolkendek boven de schuine daken van rijtjeshuizen, lege terrassen en achtertuinen. Een kat springt vanaf een dun hek drie meter naar beneden. Het is rustig in deze buurt en zo is het bijna altijd, ook al bevindt het studentenhuys zich in hartje Delft.

De Vlamingstraat staat onder de lokale bewoners en daarbuiten ook wel gekend als 'het straatje van Vermeer'. Het Vermeer Centrum Delft verderop is een ode aan de kunstschilder Johannes Vermeer, die bekend is van 'Het melkmeisje' en 'Het meisje met de parel'. Het is een toplocatie. Julie heeft destijds geluk gehad met haar kamer. Ze heeft geen 'instemming' hoeven bijwonen, omdat haar ouders bevriend zijn met de huisbaas.

Een instemming, de Delftse term voor hospiteeravond, is een typisch gebruik binnen Nederlandse studentenhuizen om een nieuwe huurder te vinden als er een kamer vrijkomt. Tijdens dat soort avonden moeten studenten het opnemen tegen andere kandidaten op een borrelavond. Om de zoveel tijd sturen de huidige bewoners mensen naar huis, wat in het bijzijn van alle genodigden wordt aangekondigd. De vraag onder de huidige bewoners is altijd: “Wie is de leukste?” *Net als in een tv-programma*. Je blijft hangen tot je de enige overblijvende bezoeker bent; dan is de kamer van jou.

In Delft is er een tekort aan kamers. Dertig man op één instemming komt voor. Julie kent iemand die veertig instemmingen achter de rug heeft. Dat snapt ze niet. Ze zou het na de vijfde keer al opgegeven hebben.

In Delft-Zuid zijn instemmingen meestal minder moeilijk. In die buurt zijn geen ‘échte’ studentenhuizen, m.a.w. een huis met alleen maar leden van studentenverenigingen. Wel staan er veel grote flats en kraakpanden. Sommige studenten hechten geen belang aan de locatie of de reputatie van hun huis, maar anderen wel. “Ik zou nooit in een knorrenflat gaan wonen,” zei een studiegenoot van Julie eens.

Na wat frisse ochtendlucht, gaat Julie naar haar kamer om zich om te kleden. Ze hoort voetstappen in de traphal.

‘Goedemorgen!’ roept Stefan vanuit de hal richting haar kamer.

‘Goedemorgen!’ roept Julie terug.

Dat is hun gebruikelijke ochtendritueel. Stefan is altijd vrolijk in de ochtend, wat aanstekelijk werkt bij de andere huisgenoten.

‘Hoe was het gister?’ vraagt hij. De lange jongen leunt tegen de deurpost.

‘Leuk hoor. Zijn jullie nog lang opgebleven toen Elise en ik weggingen?’